

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 9 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 20 d'octubre de 1988

**Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda**

**Sessió Plenària núm. 10
Sessió Plenària núm. 11**

SUMARI

Sessió Plenària núm. 10

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i un minut.

Atès el caràcter de secreta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple estableix la compatibilitat de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats del Parlament de Catalunya (p. 223).

Designació de diputats interventors del Parlament de Catalunya (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple designa diputats interventors per a la resta del període pressupostari del 1988 els I. Srs. Francesc Codina (CiU) i Xavier Guitart i Domènech (S) i la I. Sra. Rosa M. Fabián (IC) (p. 223).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1989 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1989 (p. 223).

La sessió s'aixeca a les onze del matí i vuit minuts.

Sessió Plenària núm. 11

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí.

Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 22.1, 23.2, 25.2 i 3, 26, 28.2 segon incís, 3 i 4, 29.2 segon incís, 30.1.b), 49.2, 110.b), 110.c), 110.f) i 110.i), 112.c), 115.c) i 115.d), 118, la Disposició Transitòria Tercera i la Disposició Transitòria Quarta 2.ª.c) de la Ley 22/1988, de 28 de Julio, de Costas. (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 230).*

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M) (p. 232), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 233), I. Sr. Curto (P) (p. 234), I. Sr. Fuentes (IC) (p. 236), I. Sr. Tomàs (S) (p. 237) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 239).*

L'I. Sr. Tomàs (S) intervé per contradiccions (p. 240).

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per aclariments (p. 240).

Votació : *aprovada per 90 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 240).*

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 10

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

2. Designació de diputats interventors del Parlament de Catalunya (article 46. 3 del Reglament).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1989.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament, després d'estudiar el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats al Parlament de Catalunya, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la resolució següent :

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per les I. Sres. i pels I. Srs. diputats d'acord amb l'article 4.2 del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de les I. Sres. Diputades i dels I. Srs. Diputats : Joan M. Abelló i Alfonso, Macià Alavedra i Moner, Ramon Aleu i Jornet, Jaume Aligué i Escudé, Lluís Armet i Coma, Pere Ayguadé i Ayguadé, Joan Aymerich i Aroca, Francesc Xavier Bada i Amatller, Rosa Barenys i Martorell, Josep Manuel Basáñez i Villaluenga, Agustí M. Bassols i Parés, Manuel Ferran Bauzá i Gómez, Xavier Bigatà i Ribé, Josep Borràs i Gené, Maria Gràcia Bosch i Agustí, Rosa Bruguera i Bellmunt, Maria Pilar Busquets i Medan, Magí Cadevall i Soler, Max Cahner i García, Arcadi Calzada i Salavedra, Ramon Camp i Batalla, Jaume Camps i Rovira, Ferran Camps i Vallejo, Martí Carnicer i Vidal, Josep Lluís Carod-Rovira, Pere Casals i Lezcano, Marçal Casanovas i Guerri, Enric Castellnou i Alberch, Josep Clofent i Rosique, Higini Clotas i Cierco, Francesc Codina i Castillo, Josep Coll i Bertran, Josep M. Coll i Majó, Àngel Colom i Colom, Víctor Colomé i Farré, Joan Colominas i Puig, Josep M. Culler i Nadal, Josep Curto i Casadó, Antoni Dalmau i Ribalta, Manuela de Madre Ortega, Joan Descals i Esquiús, Justo Domínguez de la Fuente, Raimon Escudé i Pladellorens, Rosa Maria Fabián Martínez, Jordi Fernández i Díaz, Antoni Fernández i Teixidó, Pilar Ferran i Hernández, Joaquim Ferrer i Roca, Daniel Font i Cardona, Roc Fuentes i Navarro, Joan M. Ganyet i Solé, Dionisio-Eugenio García Guillamón, Lluís Andrés García i Sáez, Arseni Gibert i Bosch, Florencio Gil Pachón, Víctor Gimeno i Sanz, Paül González i Castells, Josep M. Graells i Forcada, Josep Joan Grau i Folch, Francesc Guasch i Fernández, Joan Guitart i Agell, Xavier

Guitart i Domènech, Joan Hortalà i Arau, Antoni Jordà i Novas, Josep Laporte i Salas, Javier Latorre Piedrafita, Felip Lorda i Alaiz, Rafael Madueño i Sedano, Pasqual Maragall i Mira, Miquel Àngel Marimon i Fort, Rosa Martí i Conill, Joan Josep Martí i Ferré, Juan Martín Toribio, Frederic Martínez i Ibáñez, Jordi Martínez i Planas, Ricard Masó i Llunes, Lluís Medir i Huerta, Jordi Menéndez i Pablo, Josep Miró i Ardèvol, Josep Moliner i Florensa, Joaquim Molins i Amat, Josep Montalat i Cufí, M. Dolors Montserrat i Culleré, Joan Antoni Mur i Borràs, Joaquim Nadal i Farreras, Manuel Nadal i Farreras, Trinitat Neras i Plaja, Jaume Nualart i Serrats, Raimon Obiols i Germà, Joan Oliart i Pons, Jaume Manuel Oronich i Miravet, Esteve Orriols i Sendra, Miquel Padilla i Díaz, Pere Parera i Cartró, Marià Pere i Lizandara, Eugeni-Jesús Pérez-Moreno i Pallarès, Ramon Pla i Nadal, Ferran Pont i Puntigam, Miquel Pueyo i París, Jordi Pujol i Soley, Josep M. Rañé i Blasco, Enric Renau i Folch, Joan Reventós i Carner, Teresa Ribes i Utgé, Rafael Ribó i Massó, Ignasi Riera i Gassiot, Santiago Riera i Olivé, Joan Rigol i Roig, Joan Roma i Cunill, Joan Manuel Sabanza i March, Josep M. Sala i Griso, Flora Sanabra i Villarroya, Josep Sánchez i Llibre, Celestino Andrés Sánchez Ramos, Juli Sanclimens i Genescà, Joan Saura i Laporta, Josep Sendra i Navarro, Josep Serratusell i Sitjes, M. Carme Servitje i Mauri, Domènec Sesmió i Rius, Antoni Siurana i Zaragoza, Jaume Sobrequès i Callicó, Jordi Solé i Tura, Xavier Soto i Cortés, Antoni Subirà i Claus, Josep Oriol Suñer i Carbó, Daniel Terradellas i Redon, Esteve Tomàs i Torrens, Maria Teresa Utgés i Nogués, Enric Vendrell i Duran, Francesc Vernet i Mateu, Aleix Vidal-Quadras i Roca, Jordi Vila i Foruny, Carles Viñas i Serra, Joaquim Xicoy i Bassegoda.»

Designació de diputats interventors del Parlament de Catalunya

El Ple del Parlament pren l'acord següent :

«El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, ha designat diputats interventors per al que resta del període pressupostari del 1988 els I. Srs. Francesc Codina i Castillo i Xavier Guitart i Domènech i la I. Sra. Rosa M. Fabián i Martínez.»

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1989

El Ple del Parlament, després de debatre el Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1989, d'acord amb l'article 46.2.2.º del Reglament, per assentiment ha pres els acords següents :

«1. S'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1989 per un total de 1.760.117.000 pessetes amb el detall que figura en l'annex número 1.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1989 (servei 02 de la secció 01) per un total de 122.430.527 pessetes amb el detall que figura en l'annex número 2.

»3. S'incorporen al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat, de les Seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1989 les Disposicions Addicionals següents :

»Primera : La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del Pressupost del 1988 als mateixos capítols pressupostaris del Pressupost del 1989.

»Segona : Les dotacions pressupostàries de la secció 01

s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.

»Tercera : La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

Vegeu l'annex.

(La sessió s'aixeca a les onze del matí i vuit minuts.)

ANNEX

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1989

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número orgànic
Parlament de Catalunya		Parlament de Catalunya		01.01
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL I - Remuneracions del personal				
		Article 10 - Alts càrrecs		465.000.000
100		Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
	100.01.	Assignacions Diputats	465.000.000	
		Article 12 - Funcionaris		316.000.000
120		Retribucions personals i del lloc de treball		
	120.01.	Retribucions bàsiques	310.000.000	
	120.02.	Retribucions complementàries	6.000.000	
		Article 13 - Personal laboral		5.500.000
130		Personal laboral fix		
	130.01.	Retribucions bàsiques	3.000.000	
	130.02.	Altres remuneracions	1.000.000	
131		Personal laboral temporal		
	131.01.	Retribucions bàsiques	1.000.000	
	131.02.	Altres remuneracions	500.000	
		Article 14 - Personal contractat en règim administratiu, eventual i d'altres		21.800.000
140		Personal contractat		
	140.01.	Retribucions bàsiques	1.000.000	
	140.02.	Retribucions complementàries	300.000	
142		Personal eventual		
	142.01.	Retribucions bàsiques càrrecs de confiança	18.500.000	
	142.02.	Altres remuneracions	500.000	
143		Altres personal		
	143.01.	Retribucions bàsiques	1.000.000	
	143.02.	Altres remuneracions	500.000	

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1989

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número orgànic	
Parlament de Catalunya		Parlament de Catalunya		01.01	
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA		Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional				
		Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries			3.001.000
150	Incentius al rendiment				
	150.01. Productivitat			1.000	
151	Activitats extraordinàries				
	151.01. Gratificacions per serveis extraordinaris			3.000.000	
		Article 16 - Assegurances i prestacions socials			134.950.000
160	Quotes Socials				
	160.01. Quotes Seguretat Social del Personal			49.000.000	
	160.02. MUFACE			1.500.000	
	160.03. MUNPAL			12.000.000	
	160.04. Altres règims de previsió social			2.200.000	
	160.05. Quotes Seguretat Social dels diputats			69.500.000	
161	Prestacions socials				
	161.01. Ajut familiar			250.000	
	161.02. Classes passives Diputats			500.000	
		TOTAL CAPÍTOL I			946.251.000
		CAPÍTOL II - Despeses de béns corrents i de serveis			
		Article 20 - Lloguers			5.000.000
200	200.01. Lloguers fotocopiadores			4.000.000	
	200.02. Lloguer d'altres béns mobles			1.000.000	
		Article 21 - Conservació i reparació			20.550.000
210	210.01. Reparacions i conservació de l'edifici			6.000.000	
	210.02. Conservació i manteniment sistema informàtic			6.500.000	
	210.03. Conservació aire condicionat			2.500.000	
	210.04. Conservació parc mòbil			1.000.000	
	210.05. Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda			1.000.000	
	210.06. Reparació i conservació centraleta electrònica			550.000	
	210.07. Conservació altra maquinària i equip			3.000.000	
		Article 22 - Material, subministraments i altres			164.650.000
220	220.01. Material ordinari d'oficina			7.000.000	
	220.02. Mobiliari i equip d'oficina			800.000	
221	221.01. Subministrament d'aigua, llum, gas			16.000.000	
	221.02. Carburants			2.000.000	

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA -Detall-P.1.

Any: 1989

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número orgànic	
Parlament de Catalunya		Parlament de Catalunya		01.01	
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA		Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional				
		221.03.	Vestuari	1.800.000	
		221.04.	Material informàtic	2.500.000	
		221.05.	Altres subministraments	3.500.000	
222		222.01.	Comunicacions	8.500.000	
223		223.01.	Transports	500.000	
224		224.01.	Assegurances	600.000	
226		226.01.	Protocol	12.000.000	
		226.02.	Despeses relacions institucionals exteriors	10.000.000	
227		227.01.	Neteja	31.000.000	
228		228.01.	Estudis i treballs	3.000.000	
229		229.01.	Biblioteca. Subscripcions i enquadernacions	5.000.000	
		229.02.	Publicacions obligatòries (BOPC i DSPC)	25.000.000	
		229.03.	Publicacions voluntàries	5.000.000	
		229.04.	Serveis agències de notícies	2.000.000	
		229.05.	Formació personal	1.300.000	
		229.06.	Servei Bar-Restaurant	4.300.000	
		229.07.	Prestació servei informàtic	10.000.000	
		229.08.	Altres prestacions i serveis	12.000.000	
		229.09.	Conveni Hospital Clínic	850.000	
Article 23 - Indemnitzacions					190.700.000
230		230.01.	Dietes, locomoció i trasllats	10.000.000	
		230.02.	Conveni RENFE	400.000	
231		231.01.	Indemnitzacions	300.000	
		231.02.	Indemnitzacions diputats per l'exercici de la seva funció	180.000.000	
Article 24 - Dotacions per a nous serveis					250.000
240		240.01.	Serveis de nova creació	250.000	
TOTAL CAPÍTOL II					381.150.000
CAPÍTOL IV - Transferències corrents					
Article 48 - A famílies i institucions sense finalitat de lucre					352.215.000
		481.01.	Assignació als grups parlamentaris	352.215.000	
TOTAL CAPÍTOL IV					352.215.000

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1989

Departament o Secció	Direcció General, Servei o Organisme	Número orgànic
Parlament de Catalunya	Parlament de Catalunya	01.01

APLICACIÓ	EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica Funcional			

CAPÍTOL VI - Inversions reals

Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions 30.000.000

611	611.01.	Obres de condicionament de l'edifici	30.000.000
-----	---------	--------------------------------------	------------

Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge 14.501.000

621	621.01.	Programa microfilmació arxius	1.500.000
622	622.01.	Programa d'àudio-visuals	1.000
623	623.01.	Adquisició de vehicles	5.000.000
624	624.01.	Altra maquinària	8.000.000

Article 64 - Inversions en mobiliari i estris 8.000.000

641	641.01.	Adquisició de mobiliari	8.000.000
-----	---------	-------------------------	-----------

Article 65 - Inversions en equip de procés de dades 22.000.000

651	651.01.	Pla informàtic	10.000.000
	651.02.	Adquisició fotocomponedores	12.000.000

Article 67 - Inversions en altre immobilitzat material 6.000.000

671	671.01.	Adquisició de llibres	6.000.000
-----	---------	-----------------------	-----------

TOTAL CAPÍTOL VI			80.501.000
------------------	--	--	------------

CAPÍTOL I	946.251.000
CAPÍTOL II	381.150.000
CAPÍTOL IV	352.215.000
CAPÍTOL VI	80.501.000

1.760.117.000

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1

Any: 1989

Departament o Secció

Parlament de Catalunya

Direcció General, Servei o Organisme

Síndic de Greuges

Número orgànic

01.02

APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA	Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional			
CAPÍTOL I - Remuneracions del personal				
Article 10 - Alts càrrecs				
100	100.01.	Retribucions bàsiques	15.581.144	
	100.02.	Retribucions complementàries	6.457.227	22.038.371
Article 13 - Personal laboral temporal				
131	131.01.	Retribucions bàsiques	1.000	
	131.02.	Retribucions complementàries	1.000	2.000
Article 14 - Personal contractat adm. eventual i altres				
140	Personal contractat			
	140.01.	Retribucions bàsiques	1.000	
	140.02.	Retribucions complementàries	1.000	2.000
142	Personal eventual			
	142.01.	Retribucions bàsiques	51.336.540	
	142.02.	Retribucions complementàries	1.300.000	52.636.540
143	Altre personal			
	143.01.	Retribucions bàsiques	1.000	1.000
Article 15 - Incentius al rendiment i activitats extraordinàries				
150	Incentiu al rendiment			
	150.01.	Productivitat	1.000	1.000
151	Activitats extraordinàries			
	151.01.	Gratificacions per serveis extraordinaris	1.000	1.000
Article 16 - Quotes socials				
160	Quotes socials			
	160.01.	Seguretat Social	11.774.400	
	160.02.	MUNPAL	2.580.000	
	160.04.	Altres règims de previsió social	1.000	14.355.400
161	Prestacions socials			
	161.01.	Ajut familiar	30.000	30.000
TOTAL CAPÍTOL I				89.067.311
CAPÍTOL II Compra de béns corrents i de serveis				
Article 20 - Lloguers				
200	200.01.	Lloguer de béns mobles	30.000	
	200.02.	Lloguer de béns immobles	3.600.000	3.630.000

PRESSUPOST DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA-Detall-P.1.

Any: 1989

Departament o Secció		Direcció General, Servei o Organisme		Número orgànic	
Parlament de Catalunya		Síndic de Greuges		01.02	
APLICACIÓ		EXPLICACIÓ DE LA DESPESA		Total per conceptes	Total per articles i capítols
Econòmica	Funcional				
Article 21 - Conservació i reparació					
210	210.01.	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material		4.300.000	4.300.000
Article 22 - Material, subministraments i altres					
220	220.01.	Material d'oficina		1.500.000	
221	221.01.	Subministraments de béns i de serveis		3.200.000	
222	222.01.	Comunicacions		1.700.000	
223	223.01.	Transports		60.000	
224	224.01.	Primes d'assegurances		250.000	
226	226.01.	Atencions protocol·làries i representatives		800.000	
227	227.01.	Neteja		4.047.216	
228	228.01.	Estudis i treballs tècnics		300.000	
229	229.01.	Despeses diverses		2.875.000	14.732.216
Article 23 - Indemnització per raó del servei					
230	230.01.	Dietes, locomoció i trasllats		600.000	
231	231.01.	Altres indemnitzacions		1.000	601.000
Article 24 - Dotacions per a nous serveis					
240	240.01.	Serveis de nova creació		200.000	200.000
TOTAL CAPÍTOL II					23.463.216
CAPÍTOL VI - Inversions reals					
61	Article 61 - Inversions en edificis i altres construccions			500.000	500.000
62	Article 62 - Inversions en maquinària, instal·lacions i utillatge			6.000.000	6.000.000
64	Article 64 - Inversions en mobiliari i estris			3.000.000	3.000.000
65	Article 65 - Inversions en equips per a procés de dades			400.000	400.000
TOTAL CAPÍTOL VI					9.900.000
CAPÍTOL I				89.067.311	
CAPÍTOL II				23.463.216	
CAPÍTOL VI				9.900.000	
TOTAL PRESSUPOST				122.430.527	

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 11

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 22.1, 23.2, 25.2 i 3, 26, 28.2 segon incís, 3 i 4, 29.2 segon incís, 30.1.b), 49.2, 110.b), 110.c), 110.f) i 110.i), 112.c), 115.c) i 115.d), 118, la Disposició Transitòria Tercera i la Disposició Transitòria Quarta 2.ª.c) de la Ley 22/1988, de 28 de Julio, de Costas.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia és el següent : debat i votació de la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels diputats, tots ells del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 22.1; 23.2; 25.2 i 3; 26; 28.2 segon incís, 3 i 4; 29.2 segon incís; 30.1.b); 49.2; 110.b); 110.c); 110.f) i 110.i); 112.c); 115.c) i 115.d); 118, la Disposició Transitòria Tercera i la Disposició Transitòria Quarta 2.ª.c) de la Llei 22/1988, del 28 de juliol, de Costes. S'informa els membres de la Cambra que l'esmentada Proposta ha estat publicada en el Butlletí número 15, de data 17 d'octubre.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament del Parlament sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí, representant de més d'una cinquena part dels diputats proposants. Té quinze minuts.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, crec que a ningú d'aquesta Cambra ens pot resultar agradable pujar a aquesta tribuna per tal de defensar un recurs d'inconstitucionalitat, perquè això significa que qui els parla té el total convenciment que el nostre Estatut, la carta magna que regeix els catalans juntament amb la Constitució Espanyola, és a dir, l'Estatut ha estat agredit. És, per tant, des d'aquesta insatisfacció, però amb l'esperança que puguem evitar aquest greuge al nostre Estatut, que pretendré argumentar, per tal que ses senyories puguin votar favorablement la presentació del recurs d'inconstitucionalitat. I ho faré —si és possible, en la mesura que sigui possible per part meva— des de la màxima objectivitat política. I afegiré de bon principi, que acceptem i acatem l'article 45 i el seu esperit de la Constitució espanyola, quan diu que els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de la vida i defensar i restaurar el medi ambient amb el suport de la indispensable solidaritat col·lectiva. I també ho fem des de la solidaritat amb la Carta del litoral de

1981, proclamada per la Comunitat Econòmica Europea, i diem no al deteriorament del nostre litoral, de les nostres zones marítime-terrestre, protegir les nostres platges i dir no a la privatització d'aquestes. I ho diem, a més, de la manera tan aferrissada com sigui possible per cada un dels grups d'aquesta Cambra, fins i tot d'aquells grups extraparlamentaris que fan de la defensa del medi ambient el seu contingut polític.

Dit això, i acceptant també l'article 132 de la Constitució espanyola que diu que són béns de domini públic estatal els que la llei determini i, en qualsevol cas, la zona marítime-terrestre, les platges, la mar territorial, crec que és en aquesta Cambra que hem de posar un punt d'atenció dient que, acatant aquest article 132 de la Constitució espanyola, no vol dir això que la titularitat d'aquests dos béns de domini públic estatal, d'acord amb les paraules del President del Govern a Madrid, senyor Felipe González, en el primer debat sobre les autonomies al Senat va dir que tant era Estat l'Administració central com era Estat les comunitats autònomes; per tant, també creiem que la titularitat d'aquests béns de domini públic estatal podrien correspondre a les comunitats autònomes i, concretament, a Catalunya.

El que no es pot fer mai i no està mai permès és que, des d'un principi constitucional, es vingui a dir que cal protegir altres institucions públiques, altres poders públics, que són tan importants com pugui ser l'Administració de l'Estat —com és l'Administració autonòmica o l'Administració municipal—, dient que no ho fan bé i que, per tant, cal protegir-los amb una llei de rang inferior —com és la Llei de Costes contra la qual avui recorrem o pretenem recórrer aquí en aquesta Cambra—, una llei de rang inferior al nostre Estatut, i ens diguin què és el que hem de fer a Catalunya, com ho hem de fer i qui ho ha de fer.

Dit això, i buscant el total consens, individual i de tots els grups polítics de la Cambra, jo basaré únicament la defensa d'aquest Recurs d'Inconstitucionalitat en el dictamen que ha emès la comissió del Consell Consultiu.

Com molt bé ha dit el President del Parlament, hi ha una sèrie d'articles de la Llei de Costes de què, en la seva conclusió el dictamen diu : «En la mesura que declaren, en la mesura que infringeixen l'ordre de competències establert entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya», aquests articles anomenats pel President del Parlament són inconstitucionals. Doncs bé, de tot aquest reguitzell d'articles, aquest dictamen ve a dir que són inconstitucionals perquè afecten les competències de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya i dels municipis de l'autonomia municipal, dels municipis de Catalunya. Ja de l'article 28.2, 3 i 4, que fa referència a la servitud d'accés al mar, diu aquest dictamen que «s'inscriuen dins de les competències d'ordenació de territori i, en concret, del litoral, que són exclusives de la Generalitat», fonament cinquè.

Val a dir que, en tota la valoració que hem de fer les senyores diputades i els senyors diputats en aquest moment, i en el moment de decidir el nostre vot, hem de tenir present el que diu la Constitució i el que diu el nostre Estatut. La Constitució, concretament a l'article 149, quan parla de competències exclusives de l'Estat, en cap moment es refereix a competències d'ordenació territorial, d'urbanisme o d'habitatge. Tot al contrari, és l'article 148 de la Constitució, que diu que seran les comunitats autònomes que podran tenir competències ex-

clusives en matèria d'ordenació del territori, d'urbanisme i d'habitatge. I així mateix ho recull el nostre Estatut d'Autonomia en l'article 9; ja en el punt 9, quan diu que tenim competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori, ordenació del litoral i de l'habitatge, i en el mateix article, el punt 15, també referent als ports. Per tant, i tornant al meu argument sobre l'article 28 —que ja diu el mateix dictamen del Consell Consultiu que és inconstitucional—, incideix plenament en l'article 9.9 del nostre Estatut. El mateix succeeix amb l'article 22, i cal llegir el fonament cinquè quan diu que l'Administració de l'Estat dictarà normes per a la protecció de determinats trams de costes «en desarrollo» —llegeixo textualment la Llei—, «en desarrollo de lo previsto en los artículos 23.2, 25, 26.1, 27.2, 27.1 y 29 de esta Ley». Diu el dictamen: «Es tracta, per tant, d'una norma que autoritza l'Administració estatal per desenvolupar, mitjançant reglaments» —no lleis bàsiques, reglaments— «els preceptes als quals ens remet». «L'Estat gaudeix de competència exclusiva per a la legislació bàsica en protecció del medi ambient», continua el dictamen, «la Generalitat, en el marc i en els termes d'aquesta legislació bàsica, té facultats de desenvolupament legislatiu i d'execució i, a més, establir-ne les normes addicionals de protecció. La Generalitat gaudeix de les competències exclusives en matèria d'ordenació del territori, del litoral, d'urbanisme i habitatge». Fins i tot —i m'aparto certament del dictamen— creiem nosaltres, el nostre Grup creu i ho ha cregut sempre, que fins i tot tenim la titularitat per fer aquelles lleis que desenvolupen, no solament els reglaments sinó les lleis que desenvolupen aquestes matèries. Per tant, aquest article 22.1 i tots els que hi fan referència —articles 23, el 25.2, 26.1 i 2 i la Disposició Transitòria Quarta, punt 2, lletra c)— són totalment inconstitucionals, d'acord amb el dictamen de la Comissió.

Article 30. Igual que hem parlat del 28, que es referia a la zona de servitud, parla l'article 30 de la Llei de Costes, que es refereix a la zona d'influència. A tot el que hem dit —i per no ser reiteratiu a ses senyories— em remeto —igual que fa el dictamen de la Comissió— al que hem dit en aquest article. Per tant, totalment inconstitucional.

Hem parlat abans que el nostre Estatut, en l'article 9, punt 15, parla de matèria exclusiva de la Generalitat: ports. Els articles 49.2 i 112.c) de la Llei de Costes regulen l'adscripció de béns de domini públic marítim-terrestre a les comunitats autònomes per a la construcció de nous ports que no siguin d'interès general i vies de transports, vinculant el previ informe favorable de l'Administració central.

Primera cosa que se'ns apareix aquí: la figura jurídica de l'adscripció; únicament en tot l'ordenament jurídic a nivell d'Estat, la figura d'adscripció la trobem a la Llei del Patrimoni de l'Estat quan es diu: no béns de domini públic, sinó béns patrimonials als organismes autònoms. És un greuge comparatiu dir: «organisme autònom igual a comunitat autònoma». Crec que aquest no és l'esperit de ningú d'aquesta Cambra, però molt menys hauria de ser l'esperit del legislatiu a nivell d'Estat, i molt menys de l'executiu a nivell d'Estat.

Per tant, il·legítima la reducció de les competències exclusives nostres, i, a més a més, no solament amb els ports, sinó també en el punt 14 del mateix article 9, que ens dona també competència exclusiva en carreteres i camins, l'itinerari dels quals passi íntegrament per territori català.

A més, aquests articles signifiquen també —els articles aquests que ens referim de la Llei de Costes— la modificació del Reial Decret de Traspassos 2876/80, del 22 de desembre, que circumscriu exclusivament aquest informe de l'Administració central als possibles efectes de les obres sobre la costa. I he de dir a ses senyories que la Constitució, en l'article 147.2, lletra d), equipara en categoria els decrets, els reials decrets de traspassos, els propis estatuts —per tant, també el rang de llei orgànica—; en camp moment una llei ordinària, com és la Llei de Costes, pot interferir en competències que ens han estat ja traspassades al Govern de la Generalitat, i que nosaltres, des d'aquesta Cambra, tenim el dret i el deure de controlar i d'impulsar aquestes competències. En definitiva, això significa convertir el domini públic marítim-terrestre en un nou i atípic títol competencial per a l'Administració central en detriment de l'Administració catalana.

En l'article 110 estableix les competències de l'Administració de l'Estat, i aquestes competències diu que són: «La de matèria d'autorització a les zones de servituds, la tutela i policia d'aquestes zones, així com les facultats de la vigilància». L'Estat sols té competència en l'elaboració de la legislació bàsica, i aquest no és el cas dels epígrafs que els acabo d'anomenar, ni molt menys, com no ho és de l'epígraf f), que fa referència a l'article 22, aquell que comentàvem que era l'autorització per fer reglaments per part de l'Administració central, que implica que ens diguin què hem de fer en el si de Catalunya.

Per últim, als fonaments, em referiré al que diu pràcticament el dictamen de la Comissió, perdó, del Consell, que diu que preveu que l'Estat és competent «para la ejecución de los acuerdos y convenios internacionales en las materias de su competencia y, en su caso, la coordinación e inspección de su cumplimiento por las comunidades autónomas, pudiendo adoptar, si procede, las medidas adecuadas para su observancia». «Al nostre entendre», diu el Consell Consultiu, «aquesta previsió no s'ajusta al sistema de repartiment de competències establert a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya». En efecte, tant l'Estat com la Generalitat —analitzem l'article 27.3 de l'Estatut— han d'adoptar les mesures necessàries per a l'execució dels tractats i convenis internacionals en allò que afecta les matèries atribuïdes a la seva competència.

Senyores i senyors diputats, últimament vostès deuen haver vist als mitjans de comunicació com s'ha acusat el Govern de la Generalitat de Catalunya que intenta confiscar el poder local. I hi ha una fotografia en una actitud característica de ponderació d'un il·lustre diputat d'aquesta sala a *La Vanguardia* que així ho testifica. Doncs bé, aquesta Llei, la Llei de Costes, aquesta Llei sí, entra de ple en les competències, en l'autonomia, en les competències de les administracions locals, concretament dels municipis. I ho fa en contra del que ja van dir oportunament la Federació de Municipis de Catalunya, per boca del seu President, i també del que diu l'Associació Catalana de Municipis en boca del President, el senyor Juli Sanclimens.

Tots dos, el senyor Nadal i Farreras, President de l'Associació de Municipis de Catalunya, i el senyor Juli Sanclimens i Genescà, tots dos, acorden i manifesten que és necessari presentar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Costes perquè atempta contra l'autonomia municipal.

Nosaltres, tot i creient que el Dictamen del Consell Consultiu és minso, que hauria d'anar més enllà, acatem aquest Dicta-

men pel que fa referència a la defensa de les autonomies dels municipis, pel que fa referència als articles 115 i 118 de la Llei esmentada.

Senyores i senyors diputats, un recurs d'inconstitucionalitat per tal d'evitar una agressió a les competències, a l'essència del nostre Estatut, creiem que és un tema fonamental.

Jo voldria recollir les paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Obiols, en l'últim debat de política general, quan deia que en el que és fonamental, en allò que és el moll de l'os per tirar endavant el nostre país, cal arribar al consens, cal arribar al pacte, per anar tots junts i defensar la nostra autonomia. D'acord, totalment d'acord. Jo espero, desitjo que això sigui així, perquè nosaltres avui i aquí representem la voluntat del nostre poble, és a dir, la sobirania de Catalunya, i des d'aquesta sobirania hem elegit un govern que ens ha de governar i que el Parlament ha de controlar i impulsar, i no podem pretendre que, dintre del nostre autogovern, senyores i senyors diputats, puguin, a través d'interpretacions de texts constitucionals que vulneren el nostre Estatut i que van, fins i tot, contra la mateixa Constitució, no podem admetre que se'ns imposi una manera i un què com hem de governar-nos aquí a Catalunya. Això seria tant com acceptar que estem dinamitant l'Estat de dret, seria tant com dir que comencem a admetre principis feixistes.

Per tot això, senyores i senyors diputats, espero que tot el conjunt de la Cambra tinguem el consens per tal de votar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Els grups tenen oportunitat de fixar la seva posició, per ordre de menor a major. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el recurs d'inconstitucionalitat, la presentació del qual per aquesta Cambra anem a debatre aquí avui afecta una Llei, com és la de Costes, que genera i generarà profundes tensions; som davant d'una llei polèmica.

No ens hem d'enganyar, les tensions i la polèmica obeeixen a un doble fet, afecta importants interessos, legítims o no, i afecta també la distribució de competències entre l'Administració de l'Estat, de la Generalitat i dels ajuntaments, és a dir —i aquest és l'aspecte principal i més polèmic—, a quina administració o administracions es confia, en aquesta Llei, la gestió de l'ordenació i la protecció del litoral per a la «implementació» i execució de la Llei.

És cert que durant els darrers anys s'ha produït a les nostres costes un procés degradador de conseqüències, a vegades, irreparables. Nosaltres, els Diputats del Centre Democràtic i Social, ja ens hem referit en diverses ocasions a aquesta qüestió des d'aquesta tribuna. És cert també que la legislació anteriorment vigent —bàsicament la Llei de Costes del 26 d'abril de 1969 i la Llei de Protecció de les Costes Espanyoles del 10 de març de 1980— no podia fer cara al conjunt de situacions que es plantejaven, dia a dia, a les nostres costes. Però no és només això, hi ha més, hi ha hagut una molt forta pressió dels interessos especulatius que incideixen brutalment en les nostres costes, interessos que no s'han sabut frenar ni des de les instàncies municipals, siguin del color que siguin, ni des de les in-

stàncies de l'Administració central.

Teníem una Llei —ja m'hi he referit—, la de Protecció de les Costes Espanyoles de l'any 80 que —eren altres temps— es va aprovar al Congrés dels Diputats per unanimitat, la qual cosa vol dir que llavors tothom estava d'acord amb aquesta Llei, i aquesta Llei no s'ha complert, en absolut, per culpa d'una deixadesa administrativa greu, com es diu en l'exposició de motius de la Llei que ara ens ocupa.

L'Administració socialista ha estat molt més preocupada a Catalunya en mostrar-nos quina és la manera menys intel·ligent de llançar 2.000 milions de pessetes en dos anys, passejant la sorra de les nostres platges del Maresme d'un lloc a un altre, que no pas d'ocupar-se, com era el seu deure, de lluitar per la preservació de les nostres costes.

Però també és cert que, transcorreguts deu anys de la promulgació de l'Estatut d'Autonomia de Sau i vuit anys des de la transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria de ports i costes, cap iniciativa legislativa s'ha dut a terme fins ara per part del Govern de Convergència i Unió per tal de protegir les nostres costes.

El municipi de Pals, el municipi de Pals, a Girona, ha estat un bon exemple perquè el Consell Executiu hagués exercit les seves competències i no hagués permès tot allò que ha permès. No és el problema tenir competències, el problema és exercir-les.

Enfront d'aquesta greu situació, la nova Llei introdueix elements positius, podria ser una bona llei. L'article 132 de la Constitució determina que la Llei regularà el règim jurídic dels béns de domini públic i que la zona marítimo-terrestre, entre altres qüestions, forma part d'aquest domini públic i que el titular d'aquest és l'Estat. Però una cosa és la titularitat del domini públic i una altra de ben diferent les competències que el puguin afectar. Naturalment que la titularitat d'aquest domini públic determina per part de l'ens que la té —en aquest cas l'Estat— una sèrie de facultats de regulació del seu règim jurídic, que afecten, òbviament, el domini públic, no pas la totalitat de la zona d'influència.

La Llei de Costes que ara jutgem ajuda a augmentar la confusió entre el marc competencial de l'Administració central, de la Generalitat i dels ajuntaments. L'article 148 —hi ha fet referència l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula— indica que les comunitats autònomes podran assumir competències en matèria d'ordenació territorial i, de fet, la Generalitat les té i les té en exclusiva i regulades a l'article 9 del nostre Estatut de Catalunya. Contràriament —també ens hi ha fet referència abans—, a l'article 149 de la Constitució, on es relacionen totes les competències sobre les quals l'Estat té competència exclusiva, no hi apareix cap de les esmentades.

Per tant, la Llei de Costes, no només introdueix confusió en el camp competencial de les diferents administracions, també envaeix les competències de la Generalitat i dels ajuntaments. El Títol segon de la Llei estableix un seguit de limitacions de la propietat sobre els terrenys que limiten amb la ribera del mar «per raons de protecció del domini públic marítimo-terrestre», i ho fa mitjançant l'establiment d'una sèrie de servituds, de protecció, de trànsit, d'accés al mar i una sèrie de limitacions a la propietat per la qüestió d'extracció d'àrids i de la denominada zona d'influència. No es tracta aquí d'estendre'ns en particularitats i petits detalls sobre cadascuna de les limitacions i servi-

tuds esmentades, la qüestió de fons —ja m'hi he referit— és que la competència exclusiva en matèria d'ordenació del territori del litoral pertany a la Generalitat i això fa, des del nostre punt de vista, que els articles 22.1, 23.2, 25.2 i 3, 26, 28.2, segon incís 3.4, 29.2, segon incís i 30.1.b) de la Llei de Costes envaeixen l'esmentada competència exclusiva, per la qual cosa entenem que són inconstitucionals.

El Títol tercer de la Llei fa referència a la utilització del domini públic marítim-terrestre. El capítol III d'aquest títol tracta de les reserves i adscripcions de les comunitats autònomes. L'article 49.2 de la Llei de Costes estableix que «els projectes de les comunitats autònomes, en aquest cas, de la Generalitat, haurien de comptar amb l'informe favorable de l'Administració de l'Estat pel que fa a la delimitació del domini públic estatal, susceptible d'adscripció *usos previstos* —subratllat— «i mesures necessàries per a la protecció del domini públic». La redacció d'aquest article introdueix un nou concepte, ja subratllat, d'*usos previstos* sobre les competències que s'atorguen a l'Estat en el Reial Decret 2876/1980, de 12 de desembre, sobre el traspàs de serveis estatals en matèria de postcircumstància que determina, des del nostre punt de vista també, la seva inconstitucionalitat. I, per anàlogues consideracions a les ja esmentades creiem que són inconstitucionals els articles 110 b), c), f) i d) i 112 del Títol sisè, de les competències administratives.

L'article 115 de la Llei relaciona una sèrie de competències que podran correspondre als municipis, diu la Llei: «en los términos previstos por la legislación de las comunidades autónomas». Els apartats c) i d) d'aquest article tracten de les platges quant a l'explotació de serveis de temporada i neteja. Aquestes competències s'han d'atorgar mitjançant una Llei de la Generalitat en comptes d'una de l'Estat, atesa la distribució de competències que fa la Llei Reguladora de Bases de Règim Local.

En conseqüència, creiem que els apartats c) i d) d'aquest article són també inconstitucionals. I l'article 118 del capítol IV, relacions interadministratives, pretén atorgar a l'Administració de l'Estat la facultat de coordinar l'activitat de les administracions locals implicades en els termes previstos a l'article 59 de la Llei de Bases de Règim Local.

Aquesta facultat de coordinació que la Llei de Costes tracta d'establir a favor de l'Administració de l'Estat necessita uns condicionants que no apareixen expressats en aquest article, com són el grau de detall, límits de la coordinació i modalitats de control a càrrec dels corresponents Parlaments. Això fa que entenguem que aquest article no respecta l'autonomia local i, en conseqüència, és inconstitucional, com creiem que són també inconstitucionals les disposicions transitòria tercera i la disposició transitòria quarta 2.c), perquè es refereix a qüestions que no són de competència estatal i, per tant, la pretensió per part de l'Administració de l'Estat de la seva regulació les fa inconstitucionals.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, si com a conseqüència de l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, al qual el nostre Grup parlamentari —com ja he anunciat— donarà suport, es pogués demorar de fet, encara que no legalment, l'aplicació de la Llei de Costes, el Centre Democràtic i Social vol anunciar, davant d'aquesta Cambra, la seva intenció de promoure una iniciativa parlamen-

tària que permetés la suspensió de la tramitació dels plans urbanístics no aprovats definitivament, i també la suspensió de tots els processos que signifiquin requalificacions urbanístiques a tot el litoral català en l'àmbit d'aplicació de la Llei de Costes, òbviament, pel termini de temps que l'aplicació de la Llei de Costes pogués ser afectada. Ja hem dit —ho repeteixo ara— que entenem que la Llei de Costes és inconstitucional, però ningú té dret a aprofitar-se d'aquesta circumstància per continuar especulant amb les nostres costes degradant-les encara més.

Moltes gràcies, senyor President; senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, deixant de banda la de constitució d'est Parlament, en aquesta recent legislatura hem celebrat vuit sessions plenàries, d'aquestes, dues han estat per fer nomenaments, una per a la creació de la Conselleria de Benestar Social, una per al debat d'investidura, una altra per al debat de política general i tres han estat per interposar recursos d'inconstitucionalitat contra sengles lleis que, aprovades pel Govern central, a proposta del PSOE, vulneren, conculquen i, en la majoria dels casos, intenten recuperar les competències que ens concedeix tant la Constitució espanyola com l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Aquest percentatge de plens de recursos és tan escandalós que demostra la manca de voluntat del Govern central de respectar les nostres competències, en alguns casos per voluntat expressa i en altres per l'ambigüitat, feblesa i exhauriment del nostre text competencial. Un percentatge que a nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, ens porta a reclamar un cop més la clarificació i ampliació del nostre sostre competencial i, per tant, a tornar a insistir en la reforma de l'Estatut.

En canvi, per a sorpresa de propis i estranys, porta el Govern de Catalunya —i més concretament el seu President— a reconèixer el bon moment d'entesa de les relacions amb Madrid, el nivell d'aquest entesa i de desbloquejament de temes conflictius importants. Bon moment que també constata el president del Grup parlamentari Socialista al nostre Parlament, en el darrer ple que, amb motiu del debat de política general, vam celebrar fa tot just catorze dies.

Si en deu ser de real i estable aquest estat idíl·lic de les relacions amb el Govern central i els seus partits de suport que han hagut de passar gairebé 1.200.000 segons, o sigui, 14 dies, perquè es trenqui i tornem a la realitat; una realitat que, per molt que se'ns disfressi, és aquesta i, per cert, ben trista.

Entrant ja de ple en el tema que ens ocupa, haig de dir que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya donarà suport a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 22/88, del 28 de juliol, dita de Costes. Hi donarem suport no perquè estiguéssim en contra de l'existència d'una Llei que reguli i posi fre als desgavells del nostre litoral i li retorni el caràcter de públic, perquè a ningú s'escapa el nivell de degradació urbanística i ecològica que, com a conseqüència d'una desmesurada especulació, està vivint la nostra costa, i bons exemples en són el poc respecte a les lleis de protecció dels espais naturals, o els recents afers escandalosos d'Amposta o Alcanar, per citar-ne alguns. Sense oblidar, però, les conseqüències que a la

llarga pot tenir per a un sector tan important com el turístic, si realment junt amb la quantitat volem tenir una quota important de qualitat.

Hi donarem suport perquè estem en contra de la forma de la Llei, perquè constatem, un cop més, que aprofitant una llei sectorial el Govern central aprofita l'avinentsa per a ignorar les competències que té reconegudes la Generalitat, i aquesta vegada anant fins i tot més enllà, també les dels municipis, emparant-se, altra vegada, en la necessària coordinació i uniformització de les diferents parts del territori espanyol i els seus habitants a què fa referència a l'article 149.1.1 de la Constitució Espanyola.

En aquest cas, l'estratègia està basada en dues consideracions: la primera és que la Llei parteix del fet que la titularitat d'un bé de domini públic es confon amb les competències públiques que el puguin afectar, i —és ben clar— aquestes dues potestats són de naturalesa jurídica diferent.

I, la segona, és que amb una laxa interpretació de les competències de l'Administració de l'Estat per legislar a nivell de bases, introdueix elements reglamentaristes de desenvolupament i fins i tot d'execució, reservats a l'Administració de la Generalitat i, en alguns casos també, a les corporacions locals, que queden, amb aquesta Llei, en una posició totalment subalterna.

És evident que sobre el domini públic marítimo-terrestre operen competències amb diversos titulars —l'Estat, les comunitats autònomes, les corporacions locals—, diversos titulars sobre matèries com ara és l'urbanisme, l'ordenació del litoral, l'ordenació del territori, defensa, les obres públiques, abocaments, medi ambient, etcètera. Però el titular d'aquestes competències pot ser diferent del titular del domini, i, en tot cas, est titular, pel sol fet de ser-ho, no absorbeix les competències que s'exerceixen sobre el bé públic en qüestió, i així ho reconeixia ja la Sentència 77/84, del 3 de juliol, del Tribunal Constitucional.

La Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeixen, en primer lloc, a la Generalitat competències exclusives en matèria d'ordenació del territori i del litoral, urbanisme i habitatge —article 9.9 de l'Estatut de Catalunya—, i, per tant, formular i aprovar plans d'ordenació en zones dels litorals, excloent, però, la zona marítimo-terrestre —exclusió que, dit de passada, no es dona en altres estatuts—, i també autoritzar els usos dels sòls que pretenguin localitzar-se a la zona ordenada, a través del Reial Decret 3301/81, de Transferències de l'Estat a la Generalitat. Ports que no siguin d'interès general —article 9.15 de l'Estatut de Catalunya— i l'execució de la legislació estatal en relació amb els ports amb qualificació d'interès general —article 11.8 de l'Estatut de Catalunya.

La Constitució Espanyola i l'Estatut de Catalunya reconeixen també, en segon lloc, a la Generalitat competències de desenvolupament legislatiu i d'execució en el marc de la legislació bàsica de l'Estat en matèria de protecció del medi ambient, sens perjudici de les facultats de la Generalitat per a establir normes addicionals de protecció a l'article 10.1.6 de l'Estatut de Catalunya. En matèria d'expropiació forçosa, contractes i concessions administratives, a l'article 10.1.2 de l'Estatut, i competències d'execució de la legislació estatal en matèria d'abocaments industrials i contaminants a les aigües territorials

de l'Estat corresponent al litoral català, article 11.10 de l'Estatut de Catalunya.

Doncs, bé, en contra del primer bloc ara esmentat, el de competències exclusives, la Llei de Costes conté els articles 28.2 —el segon incís—, 28.3, 28.4, 29 —el segon incís—, quant a ordenació del territori. L'article 30.1 i la Disposició Transitòria Tercera quant a urbanisme, i els articles 49.2 i 112.c), quant a ports.

En contra del segon bloc, la competència de desenvolupament legislatiu i d'execució, la Llei de Costes conté els articles 22.1, 23.2, 25.2, 25.3, 26, 110.c) i la Disposició Transitòria Quarta 2.c), quant a medi ambient. Altre cop l'article 29.2, en aquest cas pel que fa a expropiacions forçoses; l'article 110.b) i c) quant a concessions i medi ambient, i els articles 115.c) i d) quant a assignació de competències als municipis, que s'ha de fer a través d'una llei autonòmica i no d'una llei estatal.

Quant a la facultat de coordinació de l'activitat de l'Administració local a fi d'assegurar la coherència de l'actuació de les administracions públiques en la zona del litoral, en els termes que estableix l'article 59 de la Llei Reguladora de Bases de Règim Local, ens trobem que els condicionants de definició i detall que aquest article estableix per garantir l'autonomia de les corporacions locals s'ha de regular per llei, i no es troben presents en l'article 118 de la Llei de Costes.

Per últim, tenim l'article 110, l'apartat D), que preveu, per part de l'Estat, la coordinació i la inspecció del compliment, per les Comunitats Autònomes, dels acords i convenis internacionals, en allò que afecta les seves competències. En no existir, però, cap norma que atorgui a l'Estat competències de coordinació i inspecció del compliment per part de les comunitats autònomes de l'execució dels acords i convenis internacionals, voldria dir que l'Estat s'està atribuint unes facultats executives que no són previstes ni en la Constitució ni en l'Estatut, i, per tant, aquest article també seria inconstitucional.

Per tots estos motius, votarem a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 22/88, del 28 de juliol, Llei de Costes, si bé ens queda el dubte que amb aquest recurs puguem afavorir que especuladors desaprensus i blanquejadors de diners puguin, ajudats per la sovint passivitat i contradiccions de l'Administració urbanística, continuar espoliant i malmeten el nostre litoral. Per tant, desitjariem que de manera immediata a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, el Govern de la Generalitat arbitrés les mesures més adients i ajustades a la realitat del nostre país, per tal d'assegurar que quan el Tribunal Constitucional dicti sentència no ens trobéssim davant situacions irreversibles, alhora que facilitàrem la gestió urbanística d'unes corporacions locals que no saben ben bé a què atènyer-se amb aquesta incertesa legislativa, que tant pot parilitzar la seva activitat com derivar en los supòsits negatius que ara mateix esmentàvem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, tots ja recuperats del «susto» que ens ha donat lo representant de Convergència i Unió amb les seues últimes paraules, anuncio que el Grup parlamentari d'Aliança Popular votarem favorablement la proposta de resolució per tal que el

Parlament de Catalunya interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Costes, Llei 22/1988, del 28 de juliol, referit est recurs a part dels articles 22, 23, 25, 26, 28, 29, 30, 49, 112, 115, 118, la Disposició Transitòria Tercera i la Disposició Transitòria Quarta.

Perquè per insuficiència de legislació en matèria de costes, era necessari un nou text que més que modificar, ampliar o complementar la Llei del 26 d'abril del 69, o la Llei de Protecció de Costes, del 1980, les pogués substituir perquè, mentre la primera fonamentalment emparava la simple assignació de competències sobre el domini públic, la segona, la del 1980, només tipificava les infraccions, determinava les sancions i assenyalava, posteriorment, lo procediment per a la imposició d'estes sancions. Per consegüent, i en un principi, vam coincidir a Madrid —lo nostre partit— en los criteris orígens d'esta Llei, que proclamen que ni la perspectiva competencial ni la perspectiva sancionadora a què m'he referit eren suficients per elles mateixes per a adequar una regulació completa als béns de domini públic de les zones marítime-terrestres i que en molts de casos, i pel caràcter fragmentari d'estes dues lleis que he enumerat, obligava a aplicar com a dret supletori legislació i disposicions legals del segle XIX.

Amb estos antecedents, i en compliment de l'article 132 de la Constitució Espanyola, Aliança Popular vam compartir la necessitat d'una nova llei que regulés les transformacions demogràfiques, les transformacions geogràfiques, les transformacions econòmiques, i també les alteracions dels costums humans que han produït un accelerat procés de trasllat de població des de les zones de l'interior a les zones del litoral de tota la geografia espanyola.

En definitiva, tots volíem una nova Llei de Costes, que, a més de preservar l'equilibri físic i de reafirmar la qualificació del mar i de la seva ribera, renovés, amb la màxima puresa, los nostres principis de dret històric que probablement estaven debilitats en la seua aplicació.

Però per diversos factors, i, sobretot, factors polítics que han incidit negativament sobre l'escassa definició del que és la zona marítime-terrestre i sobre la utilització de l'antic concepte de servitud com a conservació de la integritat del domini públic, Aliança Popular, al Congrés de Diputats, ens vam oposar frontalment a l'aprovació d'esta Llei de Costes, i, curiosament —i relatiu al que ja anunciàvem—, lo primer conflicte apareix a Cambrils, on lo Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme no deixa començar les obres del passeig Marítim, precisament per la interpretació d'est concepte de servitud que des de la nostra opinió no sempre ha de significar ocupació de zones de domini públic.

Fetes estes consideracions, vull afegir que ningú vegi que en cap moment est Diputat ha pensat a reproduir un debat polític que correspon només al Congrés de Diputats, i molt menys aprofitar l'oportunitat d'esta tribuna per a intentar desqualificar una Llei que, si bé és cert que com a partit mantenim lo nostre desacord, no és menys veritat que derivar un posicionament de vulneració de competències en una crítica política a un govern que no és aquí, me semblaria simplement, i per la meua part, un despropòsit, i com a Diputat probablement hauria atemptat contra els més elementals principis del que tots coneixem per cortesia parlamentària.

L'examen jurídic que ens facilità lo Consell Consultiu de la

Generalitat, independentment del vot particular del Conseller senyor de Carreras, que també val la pena prendre en consideració i al qual després me referiré, l'examen jurídic, deia, declara obertament que els articles referits vulneren competències que en alguns casos són exclusives de la Generalitat de Catalunya. I amb estos raonaments inicials, l'article 114 de la Llei de Costes, en reconèixer les competències de les Comunitats Autònomes en matèria d'ordenació del territori del litoral, en matèria de ports, en urbanisme, en la protecció del medi ambient i en matèria d'abocaments contaminants, entra en una evident contradicció amb tot lo que fa referència a la servitud de protecció, a la servitud de trànsit, a la servitud d'accés al mar, a les limitacions de la propietat i fins i tot m'atreveixo a dir a les competències municipals en allò que la mateixa Llei denomina «relacions interadministratives». Però segurament lo gran bloc de discrepància jurídica se fonamenta, una vegada més, en la interpretació d'allò que tots tantes vegades hem assenyalat des d'esta tribuna: lo principi de tutela i lo principi d'autonomia. Perquè la garantia constitucional de l'autonomia implica que existeix un nucli que el legislador estatal no en pot disposar, i encara que nosaltres diem i afirmem que el principi d'autonomia es concilia i és compatible amb lo control de legalitat, est control, tant si és control genèric com control determinat, mai podrà situar una comunitat autònoma a través d'una Llei, en est cas la Llei de Costes, mai podrà situar una comunitat autònoma en una posició de subordinació o de dependència davant l'Administració de l'Estat.

Per això una vegada més volem distingir jurídicament lo que s'entén per titular de bé públic i titular de competència, conceptes que mai se poden confondre, perquè, mentre no es demostrí el contrari, són dues potestats que, ja s'ha dit abans, tenen naturalesa jurídica diferent.

En esta Llei, lo titular del bé públic és l'Estat i el titular de la competència és la Generalitat. I, per una altra part, mentre lo concepte del domini públic serveix només per a qualificar una determinada categoria de béns, lo concepte de competència, molt més ampli, assenyalava un conjunt de facultats i de potestats que es poden exercir sobre una determinada matèria.

És evident que, en un simple repàs, lo text de la Llei de Costes confon, i és clar, lo que és lo concepte del domini públic, lo concepte de la competència, la distribució de competències i la titularitat del domini i de la competència, perquè, en est sentit, i en lo sistema públic preconstitucional, la doctrina del Consell d'Estat i la jurisprudència del Tribunal Suprem així ho reconeixien, i també ho particularitza la Constitució Espanyola i el Tribunal Constitucional en la Sentència del 1984, del 3 de juliol. Per consegüent, i una vegada determinat qui és lo titular del domini públic i qui és lo titular de la competència, vull afegir que si bé és cert que una administració titular d'un bé públic pot passar a assumir una competència, no és menys cert que una norma pugui privar sense cap compensació a una persona o entitat pública o privada d'aquelles atribucions que per naturalesa li són pròpies.

I ja que a algun diputat li agrada referir-se als diaris de sessions, prengui nota qui correspongui —perquè l'al·lusió és ben directa— que amb los mateixos arguments polítics i amb los mateixos elements tècnics, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular vam defensar els conceptes de titularitat i de competència en el debat de les lleis d'ordenació territorial en allò que feia re-

ferència a les províncies i a les diputacions provincials, sense que llavors pogués prosperar lo dictamen jurídic a què nosaltres ens vam referir i que vam acordar. Probablement avui podrem veure com una gran majoria de diputats s'aplicaran allò que el que és important no és el que sigui, sinó que lo important i lo vertaderament important és lo que convé que sigui. Així, d'esta manera, quan alguns apelin a la coherència els podrem dir que és la seua particular coherència amb criteris variables, segons com vingui en cada ocasió.

Lo vot particular que formula el Conseller senyor de Carreras fa una especial referència als conceptes jurídics de titularitat i de competència i que interpretant ell, per una part, l'article 149.1 de la Constitució Espanyola, i, per una altra part, les sentències del Tribunal Constitucional de juliol del 81 i de juliol del 82, arriba a la conclusió, des de la seua opinió, que en lo domini públic de titularitat estatal l'Estat és beneficiari de totes les facultats, ja siguin facultats normatives o facultats executives. En la seua conseqüència, lo vot particular del senyor de Carreras considera que la Llei respecta el bloc constitucional i estatutari, llevat dels articles 30, 110, 118 i la Disposició Transitòria Tercera, que sí que atenen els raonaments jurídics exposats al Dictamen del Consell Consultiu.

Precisament, per discrepàncies polítiques entre Estat i Generalitat, però fonamentalment per diferències tècniques i jurídiques en l'Informe del Consell Consultiu, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular ens ratifiquem i reitem lo nostre vot favorable a la interposició d'est recurs, perquè sigui el Tribunal Constitucional qui es pronunci sobre la possible illegalitat dels articles referits en aquest únic punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fuertes.

El Sr. FUENTES : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, abans d'entrar en detall en els motius que fan que nosaltres donem suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat que es planteja en relació amb la Llei de Costes, voldria —encara que fos breument— referir-me al marc, al moment, a la situació en què es produeix aquesta Llei de Costes, i també a aquells aspectes bàsics, a aquells aspectes que estan en el fons d'aquesta Llei i amb els quals nosaltres estem plenament d'acord.

Haig de referir-me a una situació que apareix ja d'entrada en l'Exposició de Motius de la Llei, que és la constatació de la situació malmesa de les costes espanyoles en un percentatge elevadíssim. És una situació que s'ha produït durant molts anys, una situació que fa que aquesta Llei arribi —malauradament— amb molt de retard, perquè no hi ha dubte que una llei d'aquestes característiques hauria fet falta, com a mínim, fa trenta anys. El cert, però, és que creiem que fins i tot els mecanismes que hi ha hagut per a la defensa de les costes en aquest país no han estat utilitzats i aprofitats en tota la seva integritat ni pel Govern central ni per la Generalitat de Catalunya. Creiem que la Llei és necessària, que la Llei parteix d'una consideració bàsica del domini públic, quant a la zona marítimo-terrestre, que nosaltres compartim plenament que està en la línia assenyalada per l'article 132 de la Constitució, i creiem que la Llei també fixa uns mecanismes per fer possible aquesta protecció, en definitiva, perquè aquestes costes de l'Estat espanyol que

estan tan malmeses, i d'una manera especial i particular les costes catalanes, es puguin preservar, en la mesura que sigui possible, a partir de la promulgació d'aquesta Llei.

Per tant, la necessitat d'aquesta Llei, la urgència d'un marc legislatiu que es pugui oposar frontalment i obertament als interessos especulatius que han estat en el fons dels problemes i del deteriorament de les costes de l'Estat espanyol és absolutament imprescindible. Per tant, el fonament polític, el fonament jurídic que té aquesta Llei és plenament assumit per nosaltres; diríem més, nosaltres —i ho hem dit així en el Congrés dels Diputats— creiem que aquesta Llei té —entre d'altres que després explicaré i que fan que sigui des del nostre punt de vista inconstitucional— un defecte essencial, i és que es queda curta. Això ho reconeix la mateixa Exposició de Motius quan assenyalava els mecanismes de protecció, les servituds, que són de les més escasses dintre del dret comparat; això —insisteixo— ho reconeix la mateixa Exposició de Motius, i les nostres esmenes anaven en la línia de fixar unes bases protectores més àmplies, encara que, tal com explicaré després, sense entrar en la invasió de competències per part d'aquesta Llei, quant a la Generalitat, quant a les comunitats autònomes i quant als municipis.

És a dir que el fons d'aquesta Llei és acceptable per a nosaltres, el fons d'aquesta Llei és protector de les costes, el fons d'aquesta Llei és —encara que insuficient i encara que amb les disposicions transitòries pugui permetre que es puguin produir situacions no desitjables a les costes— perfectament acceptable.

Però, què passa aleshores amb el redactat i amb l'establiment d'aquesta Llei? Nosaltres creiem que, malauradament, el legislador —i ens hem de referir a ell perquè les lleis no neixen mai per generació espontània—, el legislador es malfia de les comunitats autònomes i dels municipis. Dóna la sensació que aquest interès en la protecció de les costes, en la protecció d'aquells béns comuns de tots els ciutadans de l'Estat espanyol només puguin ser perfectament defensats mitjançant el poder del Govern central i tots els seus mecanismes d'autorització, de control i de sanció.

Per tant, aquesta ja és una concepció de la qual nosaltres hem de discrepar i discrepem radicalment. Nosaltres creiem que tots els organismes de l'Estat, entès en un sentit ampli, per tant, el Govern central, però les comunitats autònomes i els ajuntaments, dintre del marc de les seves competències, han de desenvolupar i desenvolupen la seva activitat, i no vol dir que aquesta garantia estigui assegurada o estigui més assegurada si tot això cau en mans del Govern central, ans al contrari. Nosaltres creiem que això, a més a més d'envair d'una manera escandalosa competències de les comunitats autònomes, i en concret de la Generalitat de Catalunya —altres companys s'hi han referit, però és indubtable que m'haig de referir als articles 9, 11 i 10 de l'Estatut, on es marquen, entre altres, les competències que es refereixen a l'ordenació del territori, a l'ordenació del litoral, a urbanisme, competències exclusives, quant als ports que no són d'interès general, competències de desenvolupament en els ports d'interès general, competències també de desenvolupament i d'aplicació de la legislació referent al medi ambient, a la protecció del medi ambient... I tal com s'ha dit, i no m'estendré en la munió d'articles de què aquí plantegem la seva inconstitucionalitat, no hi ha dubte

que, d'una manera frontal, aquesta Llei envaeix aquestes competències; envaeix aquestes competències i, a la vegada, comporta un altre element més complicador, que és crear una xarxa burocràtica, crear uns elements d'autorització per part del Govern central, que fan que tot un seguit de qüestions hagin de passar necessàriament per l'Administració de l'Estat, per l'autorització de l'Administració de l'Estat, quan és evident que això ha de formar part de les facultats reglamentàries, per tant de les facultats de desenvolupament de les normes bàsiques que són competència de la Generalitat, i també, en molts aspectes, dels ajuntaments.

No hi ha dubte, i així ho han afirmat ja la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis, que envaeix la Llei, també, competències municipals. Per tant, aquesta Llei nosaltres entenem que s'ha d'aplicar immediatament, perquè en el seu fonament, en els seus objectius aquesta Llei és positiva, aquesta Llei —com hem dit— creiem que s'ha quedat curta, però creiem també que aquest intent, que es va repetint malauradament en molta legislació que dimana del Parlament espanyol, aquesta Llei envaeix competències de la Generalitat, envaeix competències dels ajuntaments i va en la direcció contrària a la que nosaltres creiem que ha d'anar aquest país, que ha d'anar la legislació i la pràctica política de l'Estat espanyol, que és precisament la contrària, que és reforçar el paper dels ajuntaments, les seves competències i, naturalment, també els seus mitjans econòmics per afrontar i atendre aquestes competències; millorar i augmentar les competències de les autonomies, i molt en concret, i molt especialment, naturalment des del nostre cas, a la Generalitat de Catalunya, això acompanyat de la seva descentralització, però amb la transparència, el traspass fins i tot d'aquelles competències que són del Govern central i que nosaltres creiem que per la via de l'article 150 de la Constitució han de passar a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, la nostra concepció política, la nostra concepció de com ha de funcionar l'Estat difereix diametralment del que es desprèn d'aquesta norma, que va en sentit contrari, que va en el sentit de retallar aquestes competències, que va en el sentit de complicar d'una manera extraordinària l'administració pública a Catalunya, fent passar pel Govern central tot un seguit de facultats d'autorització, de control i de sanció que nosaltres entenem que són i han de ser de la Generalitat i dels ajuntaments.

Per tot això, nosaltres davant d'aquest recurs, donarem el nostre suport destacant aquests aspectes, assenyalant que en cap cas nosaltres compartim ni podem compartir aquelles opcions que, sota el concepte cert que la Llei envaeix les competències autonòmiques i les competències municipals, moltes d'elles que s'han expressat aquí i fora d'aquí, en definitiva el que fan és intentar defensar uns interessos particulars que poden ser molt respectables uns o poden no ser-ho tant d'altres, però que en qualsevol cas estan en contra dels interessos generals, de l'interès públic que creiem que fonamentalment la Llei pretén defensar, però que per fer-ho adequadament ha de fer-ho respectant els marcs competencials i tenint en compte que tots els organismes de l'Estat, i naturalment i en primer terme els autonòmics i els municipals, estan en condicions de defensar, d'aplicar la normativa exactament igual que el poder central. No és acceptable des de cap punt de vista aquesta concepció de voler absorbir tot el poder com si només

es confiés en les mateixes determinacions del Govern central.

Per totes aquestes qüestions, i moltes d'altres que, evidentment, no tinc temps d'expressar, nosaltres donarem suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, per posicionar-me davant la demanda de posar un recurs d'inconstitucionalitat davant la Llei de Costes.

Jo, venint cap al Parlament, pensava, perquè, és clar, un s'ha llegit tots els diaris de sessions del Congrés, del Senat, de les opinions i de les esmenes que els diferents grups parlamentaris van posar a la Cambra on s'ha legislat la Llei de Costes, i jo pensava : després que el grup de la majoria, el que ostenta el Govern de la Generalitat, va presentar les esmenes menys proteccionistes —i dic «menys» per utilitzar un to suau— o gens proteccionistes de la costa i del litoral del conjunt d'esmenes presentades a la Llei de Costes, i, evidentment, derrotades aquestes esmenes, com el diputat que hauria de defensar les esmenes o la presentació del recurs davant del Tribunal Constitucional faria la seva defensa i que, lògicament, hauria d'allegar que aquesta Llei trepitja, conculca competències que són de la Generalitat de Catalunya. I, lògicament, per què? Perquè és cert que la Generalitat té competències exclusives en l'ordenació del territori i del litoral. I com es justifica davant del poble de Catalunya que després de vuit anys de tenir aquesta competència, després de vuit anys d'estar governant aquest país el litoral català, les costes catalanes estan més degradades que fa vuit anys enrere? Com es justifica que hi ha processos d'especulació, de degradació del nostre litoral, per a qui ostenta el Govern al nostre país, per a qui ostenta la competència i la capacitat de gestió per a la protecció d'aquest litoral?

Lògicament, vol dir que aquí estem en un debat d'estar més a favor de protegir o estar totalment a favor de protegir aquest litoral i les costes catalanes o d'estar-hi en contra o menys predisposats. I com a fruit d'aquesta Llei i en les poques zones encara salvables de la nostra costa s'ha produït un procés d'intentar modificar plans d'urbanismes, requalificacions de sòls edificables, requalificacions de sòls rústics, perquè en el procés del tràmit intentar especular, intentar construir, intentar modificar aquells terrenys per acabar d'afavorir processos d'especulació. És de domini públic : precisament, en la zona del litoral de Tarragona, que és el que menys danyat estava del procés d'especulació uns anys enrere, és on s'ha produït notablement, i ha sortit així a la premsa, als diaris, en els acords de grups municipals de requalificar aquests sòls. Podem parlar de la zona dels Eucaliptus, per exemple, a Amposta, o del que està passant en el municipi de Cambrils, o de l'Ametlla, etcètera, etcètera.

Per tant, nosaltres considerem que aquesta Llei és una llei que defensa les costes i que ho fa a partir del que diu la Constitució, que és que la zona marítimo-terrestre és una zona de domini públic estatal, que cal..., que qui en té la titularitat l'ha de protegir; que aquesta zona, que queda protegida com un espai natural, lògicament genera unes servituds de protecció, unes servituds de pas, unes servituds d'accés cap a aquesta

zona. I qui en té la titularitat, fent ús de les seves prerrogatives, diu: «jo vaig a elaborar una llei que em permeti protegir aquesta costa». És cert que davant d'aquesta Llei hi ha hagut una discussió —que crec molt interessant—, que és que en aquestes zones ja intervenen, i amb competències exclusives, diferents administracions: l'Administració de l'Estat, l'Administració de les comunitats autònomes —en el nostre cas de la Generalitat— i les administracions locals o els ajuntaments.

Significa això que qui en té la titularitat, encara que, potser no la gestió o la competència, no pot arribar a protegir, elaborant una llei de protecció d'aquest domini públic estatal? Penso que això no és la primera vegada que passa, ja en aquest Parlament vam estar parlant d'una llei en què es presentava aquesta situació, que era la Llei d'Aigües. A la mateixa Llei d'Aigües i pel que feia referència a les aigües continentals, es presentava aquesta situació de concurrència de tres administracions entorn d'un mateix espai físic. Aleshores també va haver-hi un dictamen del Consell Consultiu, però aleshores el Grup de la majoria, segurament per altres raonaments, va decidir que aquell Dictamen era un dictamen i que, en canvi, la posició política era clara i que, per tant, aquella Llei no vulnerava el que en podríem dir el marc competencial de la Generalitat, el marc competencial que estableix el nostre Estatut, ni tampoc violava les competències que tenen les administracions locals.

I això ha succeït igualment amb carreteres, i ha succeït amb instal·lacions industrials. És a dir, que estem davant d'una situació que ens permet formular la següent pregunta: per què la dreta política s'esvera davant d'aquesta Llei quan està parlant de solars ubicats en el litoral i en la costa, i, en canvi, en canvi, no ha dit res quan es parla de carreteres o d'aigües? Lògicament, perquè els terrenys adjacents a una carretera no tenen la mateixa connotació que els terrenys adjacents a la zona litoral, on realment en aquest moment hi ha una fase profunda d'especulació, que cal denunciar, i que ja en parlarem més endavant. En parlarem nosaltres presentant iniciatives, i en parlarem amb preguntes i amb interpel·lacions, però el procés de degradació de la nostra costa és un procés que cal aturar, si no, senyors i senyors diputats, si no, ciutadans de Catalunya, molt aviat, a Catalunya no tindrem un sol metre, un sol metre de la nostra costa que estigui lliure, invulnerat quant als seus aspectes d'espai a protegir.

Quant a les esmenes presentades pels municipis, nosaltres les hem estudiades amb molta cura, i les hem estudiades amb molta cura perquè normalment, normalment, els municipis són l'ens local on es reben més les pressions, on es reben més les influències de la ciutadania, com és lògic —és la cèl·lula activa de la regió social del nostre país—, i les seves, les seves opinions respecte si aquesta Llei podria o no podria vulnerar les seves competències. Hem de dir que nosaltres també hem fet els nostres dictàmens, que no coincidien amb els posicionaments cautelars i rigorosos fets per les associacions de municipis de Catalunya, però, en tot cas, sí que el Consell Consultiu ens ve a dir en el seu Dictamen, i més en el vot particular que comenta el senyor Carreras, que dels articles que la Federació i l'Associació de Municipis presentaven com a cautelars, no vulneren el seu marc competencial, no vulneren la seva autonomia. Lògicament, hi ha un article, el 25 —hi ha un article, el 25—, que diu, de manera molt clara, que com que hi ha una

zona de servitud, com ho estableixen altres lleis de protecció —jo vull recordar aquí la Llei d'Espais Naturals, aprovada l'any 85 per aquest Parlament—, la qual marca una zona de servituds que obliga, lògicament, que els plans d'urbanisme s'adeqüin a la protecció d'aquell territori, s'adeqüin prohibint un determinat tipus d'edificacions, prohibint que s'hi posin, doncs, tanques de publicitat, prohibint que hi passin, per aquelles zones, línies d'alta tensió, per exemple. I, això també ho hem aprovat aquí, i ho hem aprovat tots els grups parlamentaris, i això és el que estableix aquesta limitació, i, per tant, no vulnera ni conculca cap de les competències que tenen establertes els municipis a través de la Llei de Règim Local com de les lleis catalanes de caràcter municipal.

Finalment, finalment, estem davant, pel que fa referència a la concurrència de competències, d'una situació que lògicament no està ben resolta, no està ben resolta, i que ha donat, com a conseqüència d'aquest conflicte legítim de competències entre les diferents administracions, ha donat com a conseqüència que ja es pronunciessin o s'elaboressin diferents sentències del Tribunal Constitucional, per resoldre aquest problema, per resoldre aquesta situació, i crec que en aquesta Llei es dona la millor de les solucions. I què ens diu aquesta Llei? Que es posin d'acord totes les administracions que estan treballant en un mateix territori. I no ho fa des de cap posició de prepotència, qui en té la titularitat. Diu: «les normes de protecció d'aquestes zones del litoral s'hauran de fer d'acord amb les tres administracions». Ho diu molt clar la Llei. Com la Llei, en un altre article, diu claríssimament que respecten les competències de les comunitats autònomes i les competències dels municipis.

Jo penso que aquesta Llei ofereix o que ha de ser un exemple del que ha de ser el treball en comú entre unes administracions que treballen i que tenen competències, que treballen en el mateix territori, que estan en el mateix territori, i ho diu per la via de l'acord en comú, per la via de l'acord en comú. (*Remor de veus.*) I aquesta és... Els senyors diputats els està molestant que segurament després de vuit anys de no protegir el litoral ara hi ha una llei (*forta remor de veus*), hi ha una llei que està protegint el litoral de Catalunya. Els està molestant? (*Forta remor de veus.*) Jo penso que les intervencions que hi ha hagut aquí al marge de les seves posicions respecte al tema competencial, hi ha una mala consciència que a Catalunya no tenim el litoral salvat. Si estem degradant el litoral, senyors diputats! Jo pensava que tots els diputats d'aquest Parlament sempre estarien d'acord a salvaguardar les costes de Catalunya. (*Forta remor de veus.*)

Penso que el que diu, i tornant al que és la nostra posició, que aquesta Llei promou aquest acord d'administracions, i ho fa des del punt de vista d'arribar, d'arribar a la via de l'acord per resoldre conflictes, cosa que, per exemple, no va fer la Llei catalana d'Espais Naturals, no ho va fer. Com, per exemple, en el tema municipal, quan afecta diu que només «s'escoltaran els ajuntaments»; aquí no, aquí diu que les comunitats autònomes, els ajuntaments i l'Administració de l'Estat s'han de posar d'acord, i, si no hi ha acord, no es tira endavant el projecte de protecció. I penso que aquesta és una bona via, i que al marge de les posicions defensades i al marge de les situacions plantejades poc proteccionistes per part d'aquest sector de la Cambra, penso que aquesta reflexió que introdueix aquest arti-

cle d'aquesta Llei ha de ser objecte d'atenció, avui i més endavant, perquè obre una bona via de treball en comú, de col·laboració i de cooperació entre totes les institucions, una de les moltes demandes que el nostre Grup ha fet sempre en aquesta Cambra quan es tracta de la relació i de la coordinació entre les diferents administracions catalanes.

En aquest sentit, nosaltres considerem que no hi ha raó per presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat; que si no es va presentar per altres lleis similars, com la Llei d'Aigües, tampoc hi ha raó, si darrere qui pretén la presentació del recurs —si darrere— no hi ha, des del punt de vista conservador, no hi ha altra intenció que la d'afavorir, a través d'aquesta Llei, l'evolució de l'especulació que s'està donant a les nostres costes.

Per tant, anuncio : el nostre Grup votarà en contra d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, no teníem, el nostre Grup parlamentari, previst fer aquesta intervenció de posicionament, i els explicaré per què, és molt senzill : perquè els diputats que fan la petició de recurs d'inconstitucionalitat són tots del nostre Grup parlamentari, i perquè els arguments substantius els ha exposat amb una claredat absolutament total el nostre representant, el representant d'aquells cinquanta diputats —entre els quals també hi era jo, senyor President—; per tant, els nostres arguments els ha exposat amb tota claredat i amb tota precisió.

El que passa és que assistint al debat —i molt atentament, com se sol dir— m'he anat convenent que calia fer-la, aquesta intervenció, perquè aquí hi ha hagut un intent no gaire subtil —fins fa una estona era subtil, però fins fa molts pocs moments ha deixat de ser subtil— de desvirtuar el debat (*remor de veus*), de desvirtuar el debat. Perquè, és clar, jo anava pensant i anava prenent notes, i pensava dir : «aquí es tracta de discutir si realment s'envaeixen, s'eliminen, s'erosionen competències de la comunitat autònoma, i no, en canvi, es tracta de veure si algunes administracions que tenen autonomia en determinats aspectes fan o no les coses a gust del Govern de l'Estat». Això semblava que era el raonament subtil, eh?, de dir : «no, s'ha de fer aquesta Llei perquè aquestes administracions són menors d'edat, no fan les coses al nostre gust, i per tant els fem una llei i les obligarem, ara, a fer les coses bé». És un nefast principi, i a més a més és un principi essencialment antiprogressista. D'això del progressisme, en tornarem a parlar després. (*Remor de veus.*) I..., sí, sí! Però és que resulta que, sense cap subtilitat, en una intervenció recent, se'ns ha dit que el debat no era ni tan sols aquest —que podia tenir un cert contingut general—, sinó que el debat era : «escolti, aquí hem de decidir si erosionem les competències de la Generalitat perquè s'han de protegir les costes». Escolti, això és absolutament, absolutament intolerable (*remor de veus*), per dos motius, perquè les costes es protegeixen, perquè l'actuació del Govern de la Generalitat en temes urbanístics i d'ordenació del territori ha estat, durant aquests vuit anys, una actuació absolutament impol·luta, absolutament correcta, i perquè —i continuarem—, i perquè vostès no ens poden dir, no ens

poden dir : «han tingut les competències durant vuit anys, no ho han fet al nostre gust» —no poden dir res més—, «no ho han fet al nostre gust, i ara els les traurem». Aquest és el raonament.

Es tracta de saber si interposem un recurs per evitar l'erosió de competències de la Generalitat; es tracta, en tot cas, es podria tractar de saber si s'erosionen o no les competències dels ajuntaments. Jo tinc l'argumentació feta per la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis i veig la firma del senyor Nadal, al final, juntament amb la del senyor Juli Sanclimens —el que no veig és el senyor Nadal aquí avui, deu tenir... (*Remor de veus.*) No, l'altre senyor Nadal, el President de la Federació de Municipis. (*Remor de veus i rialles.*) Però és que és més : aquest és un debat que està viciat des de fa molts mesos, moltes setmanes; un alt càrrec de l'Administració —de l'Administració central—, referint-se a aquesta Llei va dir : «és una llei progressista» —cosa que jo nego, radicalment; la nego radicalment perquè conculca competències, conculca competències d'ens locals i d'ens autonòmics, i una llei que conculqui competències i que faci paternalisme no és una llei progressista— (*remor de veus*), però diu, el raonament diu el següent, diu : «és una llei progressista, llàstima que sigui anti-autonòmica; la tirarem endavant». (*Rialles.*) Aquesta és una afirmació feta per un alt càrrec de l'Administració central, imaginin-se on ens podria conduir aquest tipus de raonaments... Busquin als diaris. (*Forta remor de veus i rialles.*) Busquin als diaris, que hi estan molt d'afecionats a buscar als diaris, i jo també en sé de buscar als diaris.

Alguns grups, alguns grups sembla que tinguin un cert pudor a sortir a aquesta tribuna —i ho comprenc— i coincidir plenament amb el Grup del Govern, i llavors alguns grups han sortit aquí, han fet una argumentació correctíssima sobre la substància del tema, jo diria que tots han entrat molt correctament en la substància del tema —és a dir, si hi havia o no hi havia erosió de competències i que aquest era el *quid* fonamental de la qüestió—, però per no coincidir plenament, han aprofitat per fer algunes crítiques al Govern de la Generalitat, crítiques que nosaltres rebutgem i que estem disposats a parlar-ne per a qualsevol altra iniciativa que arribi a aquesta tribuna, a aquesta Cambra, però, evidentment, no en el procés d'un debat sobre si s'interposa o no un recurs per defensar les competències de la Generalitat de Catalunya.

Jo els deia fa un moment que també en llegeixo, de diaris, i, és clar, aquí hi ha un problema, aquí hi ha el problema de la cortina de fum. Jo he intentat sortir amb molta fredor, cosa que no ha passat en intervencions anteriors —segurament, quan es té mala consciència és quan es té menys fredor i quan es vol muntar una cortina de fum—, perquè, mirin, en un diari del dia 12 d'agost es donava la notícia, amb titulars grossos, una notícia molt important : que a Brussel·les la Comunitat Europea es veia en la necessitat de denunciar una actuació, sobre el terreny que ens ocupa, espantosa, dolentíssima; fins al punt que, bé, el titular diu : «Bruselas denuncia a España por el grave deterioro del Coto de Doñana». (*Rialles.*) És clar. Continua el subtítol i diu : «Si la demanda no es atendida, el Gobierno será llevado a los tribunales». Això és l'únic exemple de greu deteriorament que hi ha en el litoral espanyol, fins al punt que requereix aquesta decisió de la Comunitat Europea

—aquesta decisió de la Comunitat Europea. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci!

El Sr. SUBIRÀ : I si el PSOE té mala consciència, en relació amb aquesta qüestió, el que hauria de fer, en lloc d'impulsar una llei abusiva a totes les comunitats autònomes i a tots els ajuntaments d'Espanya, si el PSOE té mala consciència, el que hauria de fer és donar instruccions als seus diputats —que em sembla que són la majoria, si no ho recordo malament— en el Parlament andalús i que fessin el que haguessin de fer.

Jo suposo que aquest deteriorament del Coto de Doñana deu ser veritat, si no la Comunitat Europea no ho diria, suposo. Però també suposo, també estic convençut que les actuacions que s'han dut a terme en altres coses similars, a prop, properes al Coto de Doñana deuen ser correctes —no estic pas dient que no ho sigui—; el que passa és que això deu provocar mala consciència —això deu provocar mala consciència—, i no vulguin vostès tancar la seva mala consciència amb una cortina de fum. (*Remor de veus.*) Matalascañas no ha de fer que vostès tinguin aquestes actuacions en el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. (*Forta remor de veus.*)

Procedirem... (*L'l. Sr. Tomàs demana per parlar.*). Digui.

El Sr. TOMÀS : Article 67.3, per al·lusions i contradiccions. El senyor Subirà ha dit que en una intervenció recentment s'havien dit unes opinions que, en tot cas, no s'ajusten a la veritat.

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència no ha advertit que hi hagi hagut al·lusions per a la seva senyoria. (*Remor de veus.*)

El Sr. TOMÀS : El senyor...

El Sr. PRESIDENT : En absolut. Ha estat contradit, però no ha estat...

El Sr. TOMÀS : Senyor President. Senyor President, el senyor Subirà ha dit que es defensava, que per defensar la Llei de Costes calia una erosió de les competències, i això, evidentment, jo no ho he sentit, en aquest Parlament, aquest matí. I, per tant, jo demano al senyor Subirà que no posi en boca d'altres opinions que no s'han admès avui en aquest Parlament, i demano que retiri aquestes paraules.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdoni. El senyor Diputat, amb la seva última intervenció acaba de reconèixer que no ha estat al·ludit, sinó contradit.

(*Remor de veus.*)

El Sr. TOMÀS : Senyor President, he dit també «contradit», i li he dit el 67.3, que diu : «En cada debat, tothom que se senti contradit...», tal i tal, que és l'article que jo he demanat per demanar l'ús de la paraula : «Un o més oradors tindran dret a replicar o a rectificar una sola vegada i durant un temps màxim de cinc minuts».

(*Remor de veus.*)

En tot cas, aquest Diputat esperarà que el senyor Subirà faci una intervenció de retirada de les seves paraules. En tot cas, que digui que aquelles opinions són seves i de no cap altre grup parlamentari. I, en tot cas, sí que reafirmar, una vegada més, que nosaltres hem començat la intervenció dient que durant vuit anys... (*Forta remor de veus.*) Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabi! Acabi, per favor!

El Sr. TOMÀS : Sí. Demani silenci, perquè se senten molts sorolls a la sala. (*Remor de veus.*)

Que si durant vuit anys..., ens lamentàvem que si durant vuit anys —vuit anys— no s'havia aplicat la competència exclusiva a la Generalitat era en el sentit que l'estem reclamant des de fa vuit anys i que volem que el Consell Executiu l'apliqui d'una vegada. I, per tant, en cap cas, d'erosió de les competències.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, senyor Diputat, com pot comprendre i pot observar, la paciència de la Presidència és extraordinària, perquè vostè està fent una altra intervenció, eh?

El Sr. TOMÀS : En absolut! Senyor President, jo penso que no estic fent una intervenció d'un altre contingut, sinó que m'estic referint a unes paraules que ha emès el senyor Subirà, que ha posat en boca d'altres i, com que ha dit que era una intervenció recent, vull que quedi molt clar que aquestes paraules no les ha dit el Grup Socialista. I com que, a més a més, jo no les he sentit aquest matí en aquesta Cambra, crec que ningú les ha dit, i crec que les ha de retirar. I si, a més a més, això significa la reafirmació de la defensa del Grup Socialista en matèria del marc competencial, ha estat formulada, en la meua intervenció —i per això, doncs, dic que és una contradicció—, que estem reclamant des de fa vuit anys que sigui el Consell Executiu de la Generalitat, amb les seves competències, qui protegeixi el litoral de Catalunya.

(*Remor de veus. L'l. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, un diputat d'aquesta Cambra acaba de demanar que jo retiri unes paraules. No en retiro ni una, senyor President.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Procedirem a la votació que, com saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, requereix majoria absoluta.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs, es posin drets, per favor.

Els que hi estiguin en contra, es posin drets.

Els que s'abstinguin?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 90 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Per consegüent, hi ha majoria absoluta i s'interposarà el recurs.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts d'una del migdia i sis minuts.*)